

מת המשתלח קודם זריקת דמו של פנימי

כבר נתבאר בפרק הקודם, שלדברי הכל, לשון "חוקה" האמור בענין עבודת יום הכפורים, לא נאמר על עבודות שבחוף, ואם כן אין ללמוד ממנו שקיום מצוות השעיר המשתלח מעכבת את העבודה, [חוץ מהגרלתו, שהיא צורך עבודת פנים, שכן בהרגלה מגריל גם את השעיר הנעשה בפנים].

ומכל מקום, דעת משנתנו, שכתוב אחר מלמד, שאם ימות השעיר הזה קודם מתן דמו של פנימי, נפסל דמו של פנימי, שנאמר, "וְהִשְׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגֹּרֶל לְעֹזֵאֵל וְעָמַד חַי לְפָנָי ה' לְכַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַּח אֹתוֹ לְעֹזֵאֵל הַמִּדְבָּרָה" (ויקרא ט"ז י"ג) ולדעת משנתנו, הכפרה האמורה בכתוב, היא כפרת דמים, ומשמעות הכתוב היא, שזקוקים אנו לעמידת השעיר המשתלח חי לפני ה', עד שעת מתן דמים של חברו, שעלה עליו הגורל לה', ולכן, אם מת המשתלח קודם מתן דמו של פנימי, **נפסל הדם של הפנימי, ויש להביא זוג אחר.**

ובזה הכל מודים, שהדם של פנימי ראשון שנפסל, אינו חוזר להכשרו בהבאת הזוג השני, כי בשחוטים הכל מודים שמאחר שנדחו אינם חוזרים להכשרם, ולכן הדם שח הראשון ישפך, **וכל עבודות השעירים תעשה בזוג השני.**

בני העיר ששלחו שקליהם ונגנבו או אבדו

כל ישראל היו שולחים שקליהם למקדש בכל שנה, לתת אותם בלשכה שהיתה מיועדת לכך, ושלוש פעמים בשנה היו הגזברים נוטלים מעות מהלשכה בשלוש קופות של שלוש סאין, ובמעות שנטלו קונים קרבנות ציבור בשביל כל ישראל, אף בשביל אלו שלא עלו שקלים שלהם בין השקלים שנטל הגזבר בקופות.

ולחן יתבאר בעזה"י מה הדין, כששלחו בני העיר את שקליהם למקדש ביד שלית, ונגנבו המעות בדרך או אבדו.

אם נודע הדבר אחרי שכבר נתרמה התרומה, בני העיר אינם צריכים לשלוח שקלים אחרים תחת הראשונים, כי כשהגזברים תורמים את הלשכה, הם תורמים גם עבור האבוד שלא נודע^א, ואם כן, מאחר שנתרמה התרומה גם עבור בני העיר, הרי הם כמי

^א פירש רש"י, דתנן, תורמין על האבוד ... ובפרק הזהב פירש רש"י, "ועל האבוד", שבא ליד שליח ואבד, ולא נודע לבעלים קודם התרומה, "ועל הגבוה", שהוא עדיין ביד שליח, ולא אבד. וקשה, דאם כן הוה ליה זו ואין צריך לומר זו,